

KÉPmutogató

Muzsika hangjára megpördül a pálca, rámutat a képre, hogy mindenki lássa Kerekes Zoltánt s hangszerét kezében-rőlük mesél egy játszótárs igen-igen szépen!

Zoli szűkszavú, megfontoltan beszél. Ám ha kéznél van a hangszere, inkább muzsikál, mintsem szavakban fejezné ki gondolatait, érzéseit. Szeretettel, nagy nyugalommal figyeli a gyerekeket, de azt is érzi, hogy bent a játéktérben mi történik, hol tud segíteni. A figyelme és nyugalma biztonságot ad játszótársainak. S hogy honnan is ered ez?

A gyermekkorából. Mátészalkán nevelkedett, és egész nyarakat töltött nagyszüleinél Nagycseden. Itt, a számára „abszolút stresszmentes környezetben” az egyszerűség, a „mindenki ismer mindenkit” nyugalma ivódott belé. „Minden üzenetet, szellemi-lelki útravalót megkaptam déd- és nagyszüleitől, a falutól, a természet-től.” Később, kamaszkorában, ahogy Debrecen városába költözött, jött az igény zenére, színházra, amiben ismét megtalálta a gyermekkorát s a nagyszüleit.

A vegyipari szakközépiskolából – ahol valószínűleg reáltantárgy-mérgezést szenvedett – a Debreceni Egyetem történelem szakára „menekült”, s örökre búcsút intett a számoknak, képleteknek, vegyjeleknek.

A szabad, egyszakos egyetemi élet adott lehetőséget arra, hogy végre több időt szentelhesse kedvtelésének, a zenélésnek. Ahogy közelgett a diplomaosztó, egyre biztosabb volt abban, hogy nem történészként vagy történelemtanárként akarja a kenyerét megkeresni. Láttá, hogy leendő diplomája a fenti szándék hiányában nem túlzottan „piacképes”, így mindent feltett egy lapra, és „hivatási rangra emelte” életében a zenélést, muzsikálást. (Azért elvégzett még Pécsen egy posztgraduális rendezvényszervező szakot, de ezt a diplomát már nem a vitrinnek szánja, inkább a civil életben használja.)

Zenészetét cintányérosként kezdte, majd rezeként (tenorkürt) folytatta, valamint volt egy rövid szájharmonikás próbálkozása is. Középiskolában jött a gitár, s mindmáig maradt is domináns hangszerként Zoli muzsikus életében. Mellé beszerzett néhány rokon pengetős hangszert: udot, buzukit, mandolint, kobozt, portugál gitárt.

A zenéhez fűződő viszonya folyamatosan változik, egyre inkább foglalkoztatják a zene mélyebb összefüggései: a hangzatok, harmóniák, s azoknak az egymáshoz fűződő viszonyai. „Saját zenei világomnak három alappillére van: a klasszikus zene kötött, fegyelmezett formavilága, a jazz szabadsága és a népzene ösztönössége.” Latin, bolgár, görög, török, moldvai dallamokat és világszenét játszik, számos alkalmi formációban.

Bábosházunkban *Az állatok nyelvén tudó jubász* című játszósínházi előadás mesemuzsikusaként mutatkozott be, majd a rendezvényszervezői szakon tanultakat kamatoztathatta a *„Hallod-e, pendítsd az lantot!”* című hangszerkiállítás megszervezésében.

A Gyermekmaskarádé idején kecske és medvebőrbe is bújhat a kedvetekért, s most a Kerekerdő mesemuzsikusaként találkozhattok vele a Játzósínházban, *A vén kutya* című előadáson.

Kerekes Zoltán (Kerő) útmutatása nyomán
mutatópalcát emelgette:

Barkó Réka, a Játzósínház játékos